

toda žal, v zadnjih desetletjih so se takó udali pijančevanju, da njih močí pojemajo in da izumró. Sam sem se prepričal, ko je bila pri neki priliki vsa vás Ohinemutu pijana, od dojenčka do najslabšega starca. Sploh nosijo vsak novec v pivovárno. Mlajši rod že hodi v šolo in govori nekoliko angleški.

Po štirinajstdnevem bivanji v Aucklandu smo odšli dné 12. malega travna iz lepega pristanišča. Bila je nedelja. Ko smo se peljali mimo angleške eskadre, opravljali so ondu ravno službo božjo. Nedeljski mir je vladal povsod v pristanišči, in z admiralne ladje se je razlegalo malo melodijozno cerkveno petje angleških mornarjev. Ker smo imeli dobro sapo, vozili smo se naglo, in drugi dan nam je izginila kopnina izpred očij. Namenjeni smo bili na otok Chatam, kjer se je hotel naš poveljnik ustaviti. Toda ko smo prišli do otoka, kazali so se oblaki, sapa je pihala močnejše, in odpeljali smo se, ker nismo hoteli tičati v odprti luki na slabem sidrišči. Na severni stráni smo se peljali mimo nizkih, precěj ravnih in z grmovjem porastenih otokov, kjer prebiva razven belih naseljencev še Maorcem sorodno pleme. Naša daljna vožnja je bila jako nemirna, neprestani viharji so nas zavračali na poti proti Magelhaensovemu prelivu, vender smo se dné 14. vélikega travna, torej po skoro mesec dolgi vožnji, toliko približali Ameriki, da bi jo morali ugledati že prihodnjega dné. Veseli smo bedeli vso noč in čakali, da ugledamo novi svet; zajedno pa smo praznovali konec dolgočasne naše traversade!

(Dalje prihodnjič.)

Ponôči.

Prekasna noč; mir veličasten
Čez svet vesoljni je razlit,
Na jasnega nebá modrini
Nebeških lučij sije svit.

Po drevji lahko veter veje
Ljubkó se z listjem igrajoč —
Takó igra se s srcem mojim,
Moč tvoja, noč, preluba noč . . .

Za čustvom čustvo méni vstaja,
Budí svetál mi v duši dan,
Za čustvom čustvo mi odhaja
V mladenke daljni tihí stan . . .

I. Mlinarič.

